ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 30ής Ιανουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση Τ-215/00,

SCEA La Conqueste, με έδρα το Morlaas (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον A. Lyon-Caen, δικηγόρο στο Conseil d'État και στο Cour de cassation, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του R. Weber, 3, rue de la Loge,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους J. L. Iglesias Buhigues, νομικό σύμβουλο, και X. Lewis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cuz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 1338/2000 της Επιτροπής, της 26ης Ιουνίου 2000, για τη συμπλήρωση του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 2400/96 σχετικά με την εγγραφή ορισμένων ονομασιών στο μητρώο

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

προστατευομένων ονομασιών προέλευσης και προστατευομένων γεωγραφικών ενδείξεων που προβλέπεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου περί προστασίας των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 154, σ. 5), καθόσον αφορά την καταχώρηση της ονομασίας «Canard à foie gras du Sud-Ouest» ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Lindh,, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1), θεσπίζει, με το άρθρο του 1, τους κανόνες περί κοινοτικής προστασίας των ονομασιών προέλευσης και των γεω-

γραφικών ενδείξεων, της οποίας μπορούν να τύχουν ορισμένα γεωργικά προϊόντα και ορισμένα τρόφιμα.

2 Το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2081/92 ορίζει τη γεωγραφική ένδειξη ως το όνομα μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, το οποίο χρησιμοποιείται στην περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου που κατάγεται από την περιοχή αυτή, το συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή, και του οποίου μια συγκεκριμένη ποιότητα, η φήμη ή άλλο χαρακτηριστικό μπορούν να αποδοθούν στη γεωγραφική αυτή καταγωγή και του οποίου η παραγωγή ή/και η μεταποίηση ή/και η επεξεργασία πραγματοποιούνται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή.

3 Η καταχώρηση ως προστατευομένης ονομασίας προελεύσεως (ΠΟΠ) ή ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως (ΠΓΕ) της ονομασίας ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου, η οποία οφείλει, συναφώς, να πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει ο κανονισμός 2081/92 και, ειδικότερα, να ανταποκρίνεται σε προδιαγραφές που ορίζει το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού, παρέχει στην εν λόγω ονομασία κοινοτική προστασία.

4 Τα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 535/97 του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1997 (ΕΕ L 83, σ. 3), θεσπίζουν διαδικασία καταχωρήσεως που επιτρέπει σε κάθε ομάδα, που ορίζεται ως οργάνωση παραγωγών ή/και μεταποιητών τους οποίους αφορά το ίδιο γεωργικό προϊόν ή τρόφιμο, ή, υπό ορισμένες συνθήκες, σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο να υποβάλει αίτηση καταχώρησης μιας προστατευομένης ονομασίας προελεύσεως ή μιας προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως για τα γεωργικά προϊόντα ή τρόφιμα που παράγουν ή επιτυγχάνουν, τα οποία προέρχονται από την καθορισμένη γεωργική περιοχή, στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η εν λόγω γεωγραφική περιοχή. Το κράτος μέλος ελέγχει αν η αίτηση είναι αιτιολογημένη και τη διαβιβάζει στην Επιτροπή, η οποία, αν κρίνει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις για την προστασία της ονομασίας, δημοσιεύει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* τα συγκεκριμένα στοιχεία που αριθμούνται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 2081/92.

5 Σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92:

«Εάν δεν κοινοποιηθεί στην Επιτροπή καμία ένσταση σύμφωνα με το άρθρο 7, η ονομασία καταχωρείται σε μητρώο που τηρεί η Επιτροπή με τίτλο "Μητρώο προστατευομένων ονομασιών προέλευσης και προστατευομένων γεωγραφικών ενδείξεων" το οποίο περιέχει τα ονόματα των ομάδων και των ενδιαφερομένων οργανισμών ελέγχου.»

6 Το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 535/97, ορίζει:

«1. Εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία της δημοσίευσης στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* που προβλέπεται στο άρθρο 6 παράγραφος 2, κάθε κράτος μέλος μπορεί να προβάλει ένσταση κατά της καταχώρησης.

2. Οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών μεριμνούν ώστε κάθε πρόσωπο που μπορεί να αποδείξει έννομο οικονομικό συμφέρον να έχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση της αίτησης. Επιπλέον, σύμφωνα με την κατάσταση που επικρατεί σ' αυτά, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν την πρόσβαση και άλλων ενδιαφερομένων που έχουν έννομο συμφέρον.

3. Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον έχει έννομο συμφέρον, μπορεί να προβάλει ένσταση για την καταχώρηση αποστέλλοντας δήλωση δεόντως αιτιολογημένη στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί ή είναι εγκατεστημένο. Η αρμόδια αρχή λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να ληφθούν υπόψη οι εν λόγω παρατηρήσεις ή η προβληθείσα ένσταση εντός των τασσομένων προθεσμιών.

4. Για να είναι παραδεκτή, η ένσταση πρέπει:

— είτε να αποδεικνύει ότι δεν πληρούνται οι όροι που αναφέρονται στο άρθρο 2,

— είτε να αποδεικνύει ότι η καταχώρηση προτεινόμενης ονομασίας θίγει την ύπαρξη μιας εξ ολοκλήρου ή εν μέρει ομώνυμης ονομασίας ή σήματος ή την ύπαρξη προϊόντων τα οποία διατίθενται νομίμως στην αγορά κατά την τελευταία πενταετία πριν τη δημοσίευση που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2,

— είτε να προσδιορίζει τα στοιχεία από τα οποία προκύπτει ο κοινός χαρακτήρας του ονόματος του οποίου ζητείται η καταχώρηση.

5. Όταν μια ένσταση είναι παραδεκτή κατά την έννοια της παραγράφου 4, η Επιτροπή καλεί τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να επιδιώξουν την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ τους, σύμφωνα με τις εσωτερικές τους διαδικασίες, εντός προθεσμίας τριών μηνών:

α) εάν επιτευχθεί η συμφωνία αυτή, τα εν λόγω κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή όλα τα στοιχεία που επέτρεψαν την επίτευξη της εν λόγω συμφωνίας καθώς και τη γνώμη του αιτούντος και του ενισταμένου. Εάν δεν τροποποιήθηκαν τα στοιχεία που υποβλήθηκαν δυνάμει του άρθρου 5, η Επιτροπή ενεργεί σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4. Στην αντίθετη περίπτωση, η Επιτροπή κινεί εκ νέου τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 7·

β) εάν δεν επιτευχθεί συμφωνία, η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 15, λαμβάνοντας υπόψη τις θεμιτές και παραδοσιακές χρήσεις και τους πράγματι υφιστάμενους κινδύνους σύγχυσης. Εάν

αποφασιστεί να γίνει η καταχώρηση, η Επιτροπή προβαίνει στη δημοσίευση σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4.»

Ιστορικό της διαφοράς

7 Η προσφεύγουσα είναι εταιρία που βρίσκεται στα νοτιοανατολικά της Γαλλίας και της οποίας η δραστηριότητα συνίσταται στην παραγωγή και επώαση αυγών παπιών mulard, καθώς και την εκτροφή και καταναγκαστική διατροφή των παπιών αυτών.

8 Στις 5 Μαΐου 1999, η Γαλλική Κυβέρνηση κοινοποίησε στην Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 5, του κανονισμού 2081/92, αίτηση καταχωρήσεως ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως της ονομασίας «canard à foie gras du Sud-Ouest», προερχόμενη από την Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest (ένωση για την προστασία των νηκτικών πτηνών που εκτρέφονται για την παραγωγή foie gras στα νοτιοανατολικά).

9 Στις 28 Σεπτεμβρίου 1999, η αίτηση αυτή δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 2081/92 (ΕΕ C 274, σ. 5).

10 Με έγγραφο της 6ης Οκτωβρίου 1999, η προσφεύγουσα απηύθυνε στον Γάλλο Υπουργό Γεωργίας και Αλιείας ένσταση κατά της καταχωρήσεως, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92. Ισχυριζόταν, μεταξύ άλλων, ότι η διαδικασία καταχωρήσεως της ονομασίας «canard à foie gras du Sud-Ouest» ως προστατευομένης γεωγραφικής ενδείξεως δεν έλαβε αρκετή δημοσιότητα σε εθνικό επίπεδο και ότι οι προδιαγραφές που συνοδεύουν την αίτηση καταχωρήσεως της Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest περιέχουν στοιχεία «τα οποία ουδεμία σχέση έχουν με την προστασία της γεωγραφικής καταγωγής». Ειδικότερα, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη λυσιτέλεια των απαιτήσεων σχετικά με

την «ανώτατη παραγωγική ικανότητα των εγκαταστάσεων εκτροφής και καταναγκαστικής διατροφής των canards à foie gras» και ισχυρίζεται ότι οι απαιτήσεις αυτές θα έχουν πολύ σοβαρές συνέπειες για την υγιεινή και την ασφάλεια της παραγωγής, λόγω της μονοπωλιακής θέσεως στην οποία θα περιέλθουν οι μικρές βιοτεχνικές μονάδες.

11 Στις 6 Οκτωβρίου 1999, η προσφεύγουσα απέστειλε επίσης την ένσταση αυτή στην Επιτροπή, η οποία της επισήμανε, με έγγραφο της 20ής Οκτωβρίου 1999, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92, η ένσταση έπρεπε να υποβληθεί στις αρμόδιες γαλλικές αρχές. Με έγγραφο της 2ας Νοεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα απάντησε στην Επιτροπή ότι είχε διαβιβάσει την ένσταση αυτή συγχρόνως στις υπηρεσίες της και στις εν λόγω αρχές.

12 Με έγγραφο της 8ης Μαρτίου 2000, ο Γάλλος Υπουργός Γεωργίας και Αλιείας τόνισε στην προσφεύγουσα ότι η ένστασή της δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις παραδεκτού που προβλέπει ο κανονισμός 2081/92 και ότι, ως εκ τούτου, δεν θα διαβιβαζόταν στην Επιτροπή. Ο Υπουργός τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο περιορισμός του μεγέθους των πτηνοτροφείων και των χώρων καταναγκαστικής διατροφής θα είχε πολύ σοβαρές συνέπειες για την υγιεινή και την ασφάλεια της παραγωγής, «[δεδομένου ότι] οι κανόνες υγιεινής και ασφάλειας εφαρμόζονται σε όλους, ανεξαρτήτως μεγέθους των μονάδων». Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στις 8 Απριλίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του γαλλικού Conseil d'État.

13 Στις 28 Μαρτίου 2000, ο μόνιμος αντιπρόσωπος της Γαλλίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση κοινοποίησε στην Επιτροπή σημείωμα, στο οποίο εξέθετε τους λόγους που οδήγησαν τις αρμόδιες γαλλικές αρχές στην απόφαση να μην της διαβιβάσουν την ένσταση της προσφεύγουσας.

14 Η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1338/2000, της 26ης Ιουνίου 2000, για τη συμπλήρωση του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 2400/96 σχετικά με την

εγγραφή ορισμένων ονομασιών στο μητρώο προστατευομένων ονομασιών προέλευσης και προστατευομένων γεωγραφικών ενδείξεων που προβλέπεται στον κανονισμό 2081/92 (ΕΕ L 154, σ. 5, στο εξής: επίμαχος κανονισμός). Σύμφωνα με την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, «μετά από τη δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της ονομασίας που αναφέρεται στο παράρτημα του παρόντος κανονισμού, δεν διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή δηλώσεις αντιρρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 7 [του κανονισμού 2081/92]». Η Επιτροπή έκρινε, συνεπώς, ότι η ονομασία «canard à foie gras du Sud-Ouest» πληρούσε τις προϋποθέσεις εγγραφής στο «Μητρώο προστατευομένων ονομασιών προέλευσης και προστατευομένων γεωγραφικών ενδείξεων» και, επομένως, έπρεπε να προστατεύεται σε κοινοτικό επίπεδο ως προστατευόμενη γεωγραφική ένδειξη.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Αυγούστου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

16 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

17 Στις 21 Νοεμβρίου 2000, η προσφεύγουσα κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου τις γραπτές παρατηρήσεις της επί της εν λόγω ενστάσεως.

18 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου,

— να ακυρώσει τον επίδικο κανονισμό,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

20 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία, αν ένας διάδικος το ζητήσει. Κατά την παράγραφο 3 του ιδίου άρθρου, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από την εξέταση των εγγράφων της δικογραφίας, για να αποφανθεί επί του αιτήματος χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Ισχυρισμοί των διαδίκων

21 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη λόγω του ότι ο επίδικος κανονισμός αποτελεί πράξη γενικής ισχύος, ότι η προσφεύγουσα δεν βρίσκεται σε ιδιαίτερη κατάσταση που τη διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και ότι η προσφεύγουσα δεν μετέχει στη διαδικασία καταχωρήσεως σε κοινοτικό επίπεδο. Προσθέτει ότι η υπό κρίση υπόθεση είναι ταυτόσημη με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη περί απαραδέκτου του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1999, T-114/99, CSR Pampryl κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-3331).

22 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, επίσης, ότι το γεγονός ότι η αρμόδια γαλλική αρχή αποφάσισε να μην της διαβιβάσει την ένσταση της προσφεύγουσας δεν μπορεί να καταστήσει την υπό κρίση προσφυγή παραδεκτή. Στην τελευταία απόκειται να διεκδικήσει τα δικαιώματά της ενώπιον του εθνικού δικαστή ο οποίος μπορεί ή οφείλει, ενδεχομένως, να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία ή το κύρος της εν λόγω κοινοτικής πράξεως, σύμφωνα με το άρθρο 234 ΕΚ.

23 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92, δεν μπορεί να λάβει υπόψη ένσταση που κοινοποιείται από πρόσωπο άλλο πλην κράτους μέλους, έστω και αν εκτιμά ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να της διαβιβάζουν κάθε ένσταση που πληροί τις δύο προϋποθέσεις που προβλέπει η παράγραφος 3 αυτής της διατάξεως.

24 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο επίδικος κανονισμός την αφορά άμεσα και ατομικά.

25 Ισχυρίζεται, κατ' αρχάς, ότι θίγεται από αυτόν τον κανονισμό λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τη διακρίνει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853).

26 Η προσφεύγουσα εκθέτει, συναφώς, κατ' αρχάς, ότι οι προδιαγραφές σχετικά με τα οικεία προϊόντα προβλέπουν ότι η ετήσια παραγωγή δεν μπορεί να υπερβαίνει τις 36 000 πάπιες ανά κάτοχο εκμεταλλεύσεως και τις 72 000 πάπιες ανά εκμετάλλευση και ότι στις εγκαταστάσεις αναγκαστικής διατροφής υφίστανται κατ' ανώτατο όριο θέσεις για 1 000 πάπιες ανά κάτοχο εκμεταλλεύσεως ή, στο πλαίσιο εκμεταλλεύσεων που συνενώνουν περισσότερους κατόχους εκμεταλλεύσεων, για 3 000 πάπιες. Τονίζει, εν συνεχεία, ότι, αντιθέτως προς ό,τι συμβαίνει με άλλους παραγωγούς, οι δραστηριότητές της εντάσσονται «σε ολοκληρωμένη διαδικασία κάθετης παραγωγής», που βρίσκεται εξ ολοκλήρου στην οικεία γεωγραφική περιοχή, και ότι, ως εκ τούτου, της αποδίδεται παραγωγή μεγαλύτερη των 600 000 παπιών κατ' έτος. Κατά συνέπεια, δεν πληροί τις απαιτήσεις που απορρέουν από τις προδιαγραφές και δεν μπορεί πλέον να κάνει χρήση της εν λόγω ονομασίας υπό την οποία εμπορεύεται τα προϊόντα της για διάστημα μεγαλύτερο των 20 ετών. Αυτό καταλήγει στον αποκλεισμό της από την αγορά του canard à foie gras du Sud-Ouest και, ως εκ τούτου, απειλεί την ύπαρξή της. Κατά την προσφεύγουσα, αυτός είναι άλλωστε ο σκοπός για τον οποίο οι εν λόγω απαιτήσεις περιελήφθησαν στις προδιαγραφές.

27 Κάνοντας μνεία της προπαρατεθείσας αποφάσεως Codorniu κατά Συμβουλίου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, δεύτερον, ότι μια διάταξη κανονιστικής φύσεως μπορεί να αφορά ατομικά έναν επιχειρηματία όταν θίγει ειδικά δικαιώματά του.

28 Τρίτον, επικαλούμενη τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, Fediol κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 2913), και της 20ής Μαρτίου 1985, 264/82, Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 849), η προσφεύγουσα εκτιμά ότι ο επίδικος κανονισμός την αφορά ατομικά διότι θίγει τις διαδικαστικές εγγυήσεις που της αναγνωρίζει το άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92. Συναφώς, εκθέτει ότι, ενώ η ένσταση που υπέβαλε ενώπιον των γαλλικών αρχών ήταν παραδεκτή, οι τελευταίες κακώς αρνήθηκαν να τη διαβιβάσουν στην Επιτροπή. Προσθέτει ότι συγχρόνως απηύθυνε ένσταση στην Επιτροπή, η

οποία έπρεπε να διαπιστώσει ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 4, του κανονισμού 2081/92.

29 Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι ιδιώτες συμμετέχουν στη διαδικασία καταχωρήσεως μόνο σε εθνικό επίπεδο. Το άρθρο 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92 δεν αποκλείει, κατά την προσφεύγουσα, τη δυνατότητα ενός φυσικού ή νομικού προσώπου που έχει έννομο συμφέρον να απευθύνει απευθείας στην Επιτροπή ένσταση σε περίπτωση σχετικής παραλείψεως του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί. Ερμηνεία της διατάξεως αυτής υπό αντίθετη έννοια δεν συμβιβάζεται με τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/92 και αγνοεί την αρχή της αυτονομίας του κοινοτικού δικαίου ως «νέας έννομης τάξης διεθνούς δικαίου» (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Φεβρουαρίου 1963, 26/62, Van Gend & Loos, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 861) καθώς και το δικαίωμα των ιδιωτών ασκήσεως αποτελεσματικού ένδικου βοηθήματος ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, μεταξύ άλλων όσον αφορά τις προστατευόμενες γεωγραφικές ενδείξεις.

30 Τέταρτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η υπό κρίση υπόθεση διακρίνεται από εκείνη επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα διάταξη CSR Pampryl κατά Επιτροπής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

31 Δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται κατά κανονισμού από φυσικό ή νομικό πρόσωπο υπόκειται στην προϋπόθεση ο προσβαλλόμενος κανονισμός να αποτελεί, πράγματι, απόφαση που το αφορά άμεσα και ατομικά. Κατά πάγια νομολογία, το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη γενική ισχύ της εν λόγω πράξεως (διατάξεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 28, και της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 33). Μια πράξη έχει γενική ισχύ αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και αν παράγει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι κατηγοριών προσώπων λαμβανομένων κατά τρόπο γενικό και in abstracto (από-

φαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1996, Τ-482/93, Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609, σκέψη 55).

32 Στην υπό κρίση περίπτωση, ο επίδικος κανονισμός διασφαλίζει στην ονομασία «canard à foie gras du Sud-Ouest» την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων που προβλέπει ο κανονισμός 2081/92, ενώ η γεωγραφική ένδειξη ορίζεται από το άρθρο του 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', ως το όνομα μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, το οποίο χρησιμοποιείται στην περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου που κατάγεται από αυτή την περιοχή, τον συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή, του οποίου μια συγκεκριμένη ποιότητα, η φήμη ή άλλο χαρακτηριστικό μπορούν να αποδοθούν στη γεωγραφική αυτή καταγωγή και του οποίου η παραγωγή ή/και η μεταποίηση ή/και η επεξεργασία πραγματοποιούνται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή. Όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, ο επίδικος κανονισμός όχι μόνο δεν απευθύνεται σε καθορισμένους επιχειρηματίες, όπως η προσφεύγουσα, αλλά πολλώ μάλλον αναγνωρίζει σε όλες τις επιχειρήσεις των οποίων τα προϊόντα πληρούν τις προβλεπόμενες γεωγραφικές και ποιοτικές απαιτήσεις το δικαίωμα εμπορίας των προϊόντων αυτών υπό την ανωτέρω ονομασία και αρνείται το δικαίωμα αυτό στις επιχειρήσεις τα προϊόντα των οποίων δεν πληρούν αυτές τις προϋποθέσεις, που είναι οι ίδιες για όλους τους παραγωγούς.

33 Η ρύθμιση αυτή έχει, επομένως, τη μορφή μέτρου γενικής ισχύος, υπό την έννοια του άρθρου 249, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, γεγονός που άλλωστε δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα. Εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων, λαμβανομένων γενικώς και αφηρημένως, δηλαδή έναντι όλων των επιχειρήσεων που παράγουν προϊόν που εμφανίζει αντικειμενικώς προσδιορισμένα χαρακτηριστικά (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-109/97, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3533, σκέψη 51, της 26ης Μαρτίου 1999, Τ-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR και Confiserie du Tech κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-913, σκέψη 28, και CSR Pampryl κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 43).

34 Ωστόσο, δεν αποκλείεται μια διάταξη, η οποία λόγω της φύσεως και του περιεχομένου της έχει κανονιστικό χαρακτήρα, να μπορεί να αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον το πρόσωπο αυτό θίγεται λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτό ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και ως εκ τούτου το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνον του αποδέκτη μιας αποφάσεως (προπαρατεθείσες αποφάσεις

Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψεις 19 έως 20, και Weber κατά Επιτροπής, σκέψη 56).

35 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, συναφώς, ότι η οργάνωση της «διαδικασίας παραγωγής» στην οποία εντάσσονται οι δραστηριότητές της την τοποθετεί σε ιδιαίτερη κατάσταση έναντι των άλλων παραγωγών canard à foie gras du Sud-Ouest.

36 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο επίδικος κανονισμός επιτρέπει την εμπορία υπό την ονομασία «canard à foie gras du Sud-Ouest» μόνον των προϊόντων που πληρούν τις προϋποθέσεις που αριθμούνται στις προδιαγραφές που συνοδεύουν την οικεία αίτηση καταχωρήσεως. Μεταξύ των προϋποθέσεων αυτών περιλαμβάνονται περιορισμοί όσον αφορά τον αριθμό των παπιών που μπορούν να εκτρέφονται και να διατρέφονται καταναγκαστικά κατ' έτος ανά εκμετάλλευση ή ανά κάτοχο εκμεταλλεύσεως. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ανήκει σε όμιλο και συμμετέχει στην οργάνωση των δραστηριοτήτων αυτού, της αποδίδεται ετήσια παραγωγή παπιών που υπερβαίνει τα ανωτέρω όρια και, επομένως, αποκλείεται το ενδεχόμενο της εμπορίας των προϊόντων που προέρχονται από τις πάπιες αυτές υπό την εν λόγω ονομασία. Επιβάλλεται να τονιστεί, πάντως, ότι κάθε άλλος παραγωγός που βρίσκεται, πραγματικά ή δυνητικά, σε κατάσταση ταυτόσημη με εκείνη που επικαλείται η προσφεύγουσα θίγεται από τον επίδικο κανονισμό όπως ακριβώς και αυτή. Ο κανονισμός αυτός έχει, επομένως, έναντι της προσφεύγουσας, τη μορφή μέτρου τα αποτελέσματα του οποίου μπορούν να θίξουν διάφορες κατηγορίες αποδεκτών κατά τρόπο αντικειμενικό, γενικό και αφηρημένο. Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι οι ανωτέρω απαιτήσεις που απορρέουν από τις προδιαγραφές θεσπίστηκαν με τον μοναδικό σκοπό να εξοβελίσουν την προσφεύγουσα από την αγορά του canard à foie gras du Sud-Ouest, αρκεί η παρατήρηση ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν στηρίζεται σε κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο.

37 Επίσης, η προσφεύγουσα αλυσιτελώς επικαλείται το γεγονός ότι ο επίδικος κανονισμός έχει σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις επί της δραστηριότητάς της. Πράγματι, το γεγονός ότι κανονιστική πράξη μπορεί να έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου στα οποία έχει εφαρμογή δεν μπορεί να τα εξατομικεύσει σε σχέση με όλους τους άλλους ενδιαφερόμενους επιχειρημα-

τίες, εφόσον — όπως στην υπό κρίση περίπτωση — η πράξη αυτή εφαρμόζεται δυνάμει μιας αντικειμενικώς προσδιοριζομένης καταστάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2000, T-138/98, ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-341, σκέψη 66).

38 Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί την προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου.

39 Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε αυτή η απόφαση, η κανονιστική διάταξη που ρύθμιζε τη χρήση ονομασίας εμπόδιζε την προσφεύγουσα επιχείρηση να χρησιμοποιεί τη γραφική παράσταση που είχε καταχωρήσει ως σήμα και χρησιμοποιήσει επί μακρό χρονικό διάστημα πριν από την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, οπότε η προσφεύγουσα διαφοροποιούνταν έναντι όλων των άλλων επιχειρηματιών. Από την απόφαση αυτή, όπως έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο, προκύπτει ότι μια διάταξη κανονιστικής φύσεως μπορεί να αφορά ατομικά έναν επιχειρηματία εφόσον θίγει ειδικά δικαιώματά του (προπαρατεθείσες διατάξεις Asocarne κατά Συμβουλίου, σκέψη 43, CNPAAP κατά Συμβουλίου, σκέψη 36, CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 47, και προπαρατεθείσα απόφαση Weber κατά Επιτροπής, σκέψη 67).

40 Στην υπό κρίση περίπτωση, η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει, ούτε άλλωστε ισχυρίζεται, ότι η χρήση της γεωγραφικής ονομασίας που επικαλείται προκύπτει από παρόμοιο ειδικό δικαίωμα, το οποίο απέκτησε σε εθνικό ή κοινοτικό επίπεδο πριν από την έκδοση του επιδίκου κανονισμού και το οποίο θίγεται υπό την έννοια της ανωτέρω νομολογίας.

41 Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι γαλλικές αρχές παραβίασαν τις διαδικαστικές εγγυήσεις που της αναγνωρίζει ειδικώς το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92, καθόσον δεν διαβίβασαν στην Επιτροπή την ένσταση που είχε διατυπώσει. Το γεγονός αυτό δικαιολογεί το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής.

42 Συναφώς, αρκεί να υπομνηστεί ότι ούτε η διαδικασία επεξεργασίας των κανονιστικών πράξεων ούτε οι ίδιες οι κανονιστικές πράξεις, ως μέτρα γενικής ισχύος, απαιτούν, δυνάμει των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, μεταξύ των οποίων καταλέγεται το δικαίωμα ακροάσεως, τη συμμετοχή των θιγομένων προσώπων, τα συμφέροντα των οποίων θεωρείται ότι εκπροσωπούνται από τα πολιτικά όργανα που καλούνται να εκδώσουν τις πράξεις αυτές (προπαρατεθείσες διατάξεις Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, σκέψη 60, και CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 50). Κατά συνέπεια, ελλείψει ρητώς εγγυωμένων διαδικαστικών δικαιωμάτων, θα ήταν αντίθετο προς το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 230 ΕΚ να παρέχεται η δυνατότητα σε κάθε ιδιώτη, ως εκ του ότι μετέσχε στο προπαρασκευαστικό στάδιο μιας πράξεως νομοθετικής φύσεως, να ασκεί ακολούθως προσφυγή κατά της εν λόγω πράξεως (προπαρατεθείσες διατάξεις Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, σκέψη 68, και CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 50).

43 Επομένως, το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής πρέπει να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα και μόνον των διαδικαστικών εγγυήσεων τις οποίες ειδικώς ο κανονισμός 2081/92 αναγνωρίζει υπέρ των ιδιωτών (διάταξη CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 51).

44 Αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, στο πλαίσιο του συστήματος υποβολής ενστάσεως που προβλέπει ο κανονισμός αυτός, οι αναγνωριζόμενες υπέρ των ιδιωτών διαδικαστικές εγγυήσεις εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα των κρατών μελών και δεν ενέχουν την άσκηση καμίας εξουσίας εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής.

45 Έτσι, το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92 αναγνωρίζει μόνο στα κράτη μέλη το δικαίωμα να προβάλλουν ενώπιον της Επιτροπής ένσταση κατά της καταχωρήσεως. Αν και κατά το άρθρο 7, παράγραφος 3, του ιδίου κανονισμού κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί επίσης, εφόσον έχει έννομο συμφέρον, να προβάλλει ένσταση κατά της καταχωρήσεως, υποχρεούται εντούτοις να το πράξει αποστέλλοντας δήλωση δεόντως αιτιολογημένη στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί ή είναι εγκατεστημένο. Η διάταξη αυτή δεν επιβάλλει στο οικείο κράτος μέλος να διαβιβάσει στην Επιτροπή την ένσταση που υποβλήθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο, αλλά μόνο να λάβει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου η ένσταση να ληφθεί υπόψη εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Επιπλέον, αν και, σύμφωνα με τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/92, «η διαδικασία καταχωρήσεως πρέπει να επιτρέπει σε κάθε πρόσωπο που είναι ατομικά και άμεσα ενδια-

φερόμενο να μπορεί να ασκεί τα δικαιώματά του, κοινοποιώντας την ένστασή του στην Επιτροπή», η κοινοποίηση αυτή γίνεται «διά του κράτους μέλους». Καμία διάταξη του άρθρου 7 του κανονισμού 2981/92 δεν εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να λάβει υπόψη ένσταση που της κοινοποιήθηκε από πρόσωπο άλλο πλην κράτους μέλους. Τέλος, όταν μια ένσταση κρίνεται «παραδεκτή» υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 4, του κανονισμού 2081/92, η παράγραφος 5 του ιδίου άρθρου ορίζει ότι η Επιτροπή καλεί τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να επιδιώξουν την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ τους, χωρίς να προβλέπεται ουδαμώς παρέμβαση ιδιωτών.

46 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι οι διατάξεις του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 σχετικά με το δικαίωμα ενστάσεως των ιδιωτών διακρίνονται θεμελιωδώς από τις πολύ ειδικές διατάξεις στον τομέα του ντάμπινγκ και των επιδοτήσεων, που παρέχουν σε ορισμένους επιχειρηματίες έναν ιδιαίτερο ρόλο στην κοινοτική διαδικασία που οδηγεί στη θέσπιση ενός μέτρου αντιντάμπινγκ ή κατά των επιδοτήσεων (προπαρατεθείσα απόφαση Fediol κατά Επιτροπής, σκέψεις 16 και 25). Συνεπώς, η παραπομπή στις προπαρατεθείσες αποφάσεις Fediol κατά Επιτροπής και Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής είναι αλυσιτελής στην υπό κρίση υπόθεση.

47 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο κανονισμός 2081/92 δεν θεσπίζει ειδικές διαδικαστικές εγγυήσεις υπέρ των ιδιωτών σε κοινοτικό επίπεδο (προπαρατεθείσα διάταξη CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 55).

48 Επιπλέον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η γαλλική αρμόδια αρχή προσέβαλε ορισμένα διαδικαστικά δικαιώματα της προσφεύγουσας, καθόσον αρνήθηκε να διαβιβάσει στην Επιτροπή την ένσταση που της είχε απευθύνει, αυτό δεν σημαίνει ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι, γι' αυτόν και μόνον τον λόγο, παραδεκτή.

49 Πράγματι, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφαίνεται ως προς τη νομιμότητα πράξεως εθνικής αρχής, έστω και αν η εν λόγω πράξη εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασίας εκδόσεως κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως, δεδομένου ότι,

όπως προκύπτει σαφώς από την κατανομή των αρμοδιοτήτων στον συγκεκριμένο τομέα μεταξύ των εθνικών αρχών και των κοινοτικών οργάνων, πράξη εκδιδόμενη από τις εθνικές αρχές δεσμεύει την εκδίδουσα την κανονιστική ρύθμιση κοινοτική αρχή και, συνακόλουθα, καθορίζει τους όρους της εκδοθησομένης κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως (προπαρατεθείσα διάταξη CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 57).

50 Αυτό συμβαίνει οσάκις η αρμόδια εθνική αρχή αποφασίζει να μη διαβιβάσει στην Επιτροπή την ένσταση που της έχει απευθύνει ιδιώτης δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92 (προπαρατεθείσα διάταξη CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 58). Από το σύνολο των προεκτεθέντων (βλ. σκέψη 45 ανωτέρω) προκύπτει, πράγματι, ότι η Επιτροπή δεσμεύεται από την απόφαση αυτή και ότι δεν μπορεί να λάβει υπόψη ένσταση που της έχει απευθύνει πρόσωπο άλλο πλην κράτους μέλους.

51 Με την επιφύλαξη ενδεχομένης προσφυγής στο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, εναπόκειται στα εθνικά και μόνο δικαστήρια να αποφαίνονται, ενδεχομένως ύστερα από προδικαστική παραπομπή στο Δικαστήριο, επί της νομιμότητας της αμφισβητούμενης εθνικής πράξεως καθώς και επί της ενδεχόμενης ευθύνης του οικείου κράτους μέλους σε περίπτωση που υποστηρίζεται ότι η πράξη αυτή προξένησε ζημία (προπαρατεθείσα διάταξη CSR Pampryl κατά Επιτροπής, σκέψη 59).

52 Συναφώς, επιβάλλεται να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του γαλλικού Conseil d'État κατά της αποφάσεως της αρμόδιας γαλλικής αρχής περί μη διαβιβάσεως της ενστάσεώς της στην Επιτροπή.

53 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο επίδικος κανονισμός δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα, υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, και ότι, ως εκ τούτου, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

54 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα έξοδά της καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής.

Λουξεμβούργο, 30 Ιανουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

P. Lindh